καὶ ὑπῆγαν νυκτὸς, νὰ τὰ κλέψουσιν. Ὡς οὖν ἄνοιξαν τὴν ἄρκλαν μὲ μίαν ἀναμμένην λαμπάδα, θεωροῦσι δύο δαίμονας φοβεροὺς, καὶ ἔστεκαν ἄνωθεν τοῦ λειψάνου. ὁ εἷς εὔγανεν ἀπὸ τὸ σακκοῦλι τὰ φλωρία, καὶ ἔδιδέ τα τοῦ ἄλλου, ὅστις ἔσχιζε τὸ στῆθος τοῦ νεκροῦ, καὶ τὰ ἐκάρφωνεν εἰς τὴν καρδίαν του, λέγοντας. Χρυσίον ἐπιθυμᾶς, ἀχόρταγε; ἂς χορτάσῃ ἡ καρδία σου, ὡς ὀρέγεται. Ταῦτα ἰδόντες, ἔφυγαν μὲ μεγάλον φόβον καὶ τρόμον ἀνείκαστον.

Ἕτερον Ὑπόδειγμα.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Φραγγίας ἦτον τὶς ἄλλος, ἔχων ἀχορταγίαν πολλὴν εἰς τὸν πλοῦτον. Ἔδειχνε δὲ εἰς τὸ φαινόμενον εὐσεβὴς, καὶ προσηύχετο πολλάκις. ἠγάπα τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς, διὰ νὰ σκεπάζῃ τὴν φιλάργυρον γνώμην. οἱ ὁποῖοι τὸν ἐσυμβούλευαν νὰ μετανοήσῃ, μὴ κολασθῇ. Ὁ δὲ προφασιζόμενος ἔλεγεν, ὅτι τὰ ἔδιδεν ἐλεημοσύνην. Οὕτως ἐπέρασεν ἡ ζωή του. καὶ τὴν ὥραν, ὁποῦ εὔγεν ἡ μιαρά του ψυχὴ, ἤλθασιν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ δύο μαῦροι καὶ φοβεροὶ σκύλοι, καὶ πηδοῦσιν εἰς τὸ στρῶμα, ὅπου ἐκοίτετο ταλαιπωρημένος, μὲ ὀδύνην καὶ πόνον δεινότατον. Ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἔβαλασι τὴν γλῶσσαν τως εἰς τὸ στόμα του πολλαῖς φοραῖς, εὔγαλε καὶ αὐτὸς ὁμοίως τὴν γλῶσσαν του, καὶ τὴν ἐκρέμασε μίαν σπιθαμὴν ἔξω τοῦ στόματος. καὶ τότε τὴν ἀνέσπασαν μὲ ταῖς ῥίζαις οἱ σκύλοι, καὶ τὴν ἐπῆραν μὲ τὴν ψυχήν του εἰς τὴν ἄσβεστον γέενναν. Καὶ τὸ σῶμα ἔρριψαν, καὶ τὸ ἐφάγασι τὰ θηρία.

Γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Βικέντιος, ὅτι ἦτον ἕνας φιλάργυρος, ὅστις ἀφ' οὗ ἐδείπνησε μίαν νύκτα μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του, ἐκοιμήθη. Καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν ἐξύπνησε, φωνάζων ἰσχυρῶς μετὰ πολλοῦ φόβου. Ἡ γυνή του ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τοῦ φόβου του. Ὁ δὲ εἶπεν. εἰς τὸ Κριτήριον τοῦ Χριστοῦ μὲ ὑπήγασι τὴν ὥραν ταύτην, καὶ μοῦ ἔδωσαν τόσαις κατηγορίαις, ὁποῦ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ προφασισθῶ, νὰ εὕρω τινὰ βοήθειαν. Καὶ οὕτως ἔδωκεν ὁ Κριτὴς κατ' ἐμοῦ τὴν ἀπόφασιν, νὰ καίγωμαι πάντοτε εἰς τὴν κόλασιν, καὶ παρέδωκέ με εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δαιμόνων, διατὶ μὲ ἐκαρτέρει πολλὺν καιρὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ δὲν ἠθέλησα ν' ἀφήσω τὴν ἁμαρτίαν. Ταῦτα εἰπὼν, ἅρπασεν ἕνα ἱμάτιον ἑνός του δούλου, καὶ βάνει το. καὶ ὑπῆγε δρομαίως εἰς μίαν Ἐκκλησίαν τῶν Μοναχῶν, ὁποῦ ἔψαλλον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὄρθρου. Ἀφ' οὗ ἐξημέρωσε, τοῦ ἐλέγασι νὰ ἐξομολογηθῇ, μήπως καὶ συγχωρήσῃ του ὁ Κύριος, νὰ μὴ τὸν κολάσῃ. Ὁ δὲ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἦτον βολετὸν πλέον, νὰ εὕρῃ συγχώρησιν. Τέλος πάντων, καθὼς τὸν ἐπήγαιναν εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἐπερνοῦσαν πλησίον ἑνὸς ποταμοῦ, βλέπουσιν ἕνα καράβι παράξενον, ὁποῦ ἄλλην φορὰν δὲν ἐφάνη ποτὲ ὅμοιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦτον τινὰς ἄνθρωπος. Ἀμὴ αὐτὸς ἔλεγε, πῶς ἦτον γεμάτο δαίμονας, καὶ ἦλθον ἐπὶ τ' αὐτοῦ νὰ τὸν ἐπάρουσιν, οἵτινες τὸν ἅρπαξαν εὐθὺς, καὶ ἐχάθη εἰς μίαν στιγμὴν μὲ τὸ πλοῖον, καὶ πλέον ποσῶς δὲν ἐφάνηκεν.